



El recent i dolorós traspàs d'aquell gran actor i amic entranyable que fou Miquel Viadé, m'ha fet remoure unes velles carpetes on guardo amb afecte pregon "la història de Palestra".

L'última pàgina, per ara, és un article d'en Josep Torrella ("Diario de Sabadell 24-8-78") "Estem perdent PALESTRA?" que lliga molt bé amb el que, titulat "Nuestra Ciudad pasa por nuestra ciudad", havia escrit ell mateix 24 anys abans ("Sabadell" 11-11-54)... "Cuando el domingo a las seis de la tarde me encaminaba al teatro, la Via Masagué resultaba insuficiente para la riada de espectadores que -en contra de mi dirección- regresaba del partido de futbol y pasaba por delante de los carteles de "Nuestra ciudad" sin verlos. Es difícil, ciertamente, que nuestra ciudad aprecie lo importante que es para ella contar con un elenco teatral de aficionados que escoja una obra como "Nuestra ciudad", de Thonon Wilder, y la ponga en escena con la dignidad requerida".

Entre un i altre escrit hi han 24 anys en els quals, evidentment, han canviat moltes coses a la nostra ciutat. I al nostre elenc.

Quan Torrella escrivia aquell primer comentari, PALESTRA -aleshores encara en el vell Centre Parroquial de la Puríssima Concepció (a l'antiga "Americana" de la Via Massagué) que arran d'uns "Pastorets" el desembre

....

Vigila esperit, vigila
no perdi's mai el teu nord,
no et deixis dur a la tranquil·la
aigua mansa de cap port.

Joan Maragall



Preparació "Diálogos de Carmelitas" (1954)

del 1943 li va donar aixopluc i nom fins al 1956- havia ja anat perfilant la seva singularitat dintre el petit món del teatre sabadellenc d'aficionats.

Aquell nucli heroic dels Miquel Viadé, Joaquim Gil, les germanes Forrellad, (Lluïsa i Francesca) Josep Alguersuari, Josep Segarra, Rosa M. Aymamí, Ramon Ribalta, Antoni Pous, Xavier i Joan Sallent, Miquel Deu, Antoni i Montserrat Abadal, Ramon Claveria, etc., etc., i el "seny ordenador" del "mestre" Enric Gallemí, començava a guanyar-se amb l'acurada qualitat de les seves interpretacions i l'agosarada selecció de títols, un prestigi d'exigència i disciplina que trencava totes

les rutines del clàssic teatre d'aficionats.

Durant més de vint-i-cinc anys i a través de gairebé 1.000 actuacions PALESTRA anà desgranant un repertori teatral que sens dubte no té comparació amb el que hagi pogut gaudir cap altre ciutat del país.

Cap altre ciutat no ha pogut conèixer un mostrari tan extens del repertori shakesperia: "La fierecilla domada", "El sueño de una noche de verano", "Romeo y Julieta", "El mercader de Venècia", "Molt soroll per no res", "Las alegres casades de Windsor", "Othelo", "Macbeth", "Mesura per mesura"...

Es una gentilesa de



Fortuny, 20 Tel. 725 9119 SABADELL

Cap altra, el teatre de les darreres fornades: *Pim, Pam Pum* de Ionesco, el 1973; *La prisió*n de Kennet H. Brown, el 1969; *Historias para ser contadas* de Osvaldo Dragún, el 1963; *Todos eran mis hijos* de Arthur Miller, el 1959; *El delantero centro murió al amanecer* d'Agustín Cuzani, el 1960. Eclècticament presentat al costat de les obres essencials de qualsevol antologia del teatre mundial: *La vida es sueño* de Calderón (1953); *L'inspector* de Gógol (1956); *Asesinato en la catedral*, de Elliot (1957); *El burgès gentil-home*, de Molière (1958); *Historia de una escalera* de Buero Vallejo (1959); *Nausica*, de Maragall (1960); *Tartuf*, de Molière i *La Alondra* d'Anouih (1963); *Las brujas de Salem* de Miller (1964); etc. etc. Sense oblidar *La coratge*, de Brecht; *La cuina*, de Wesker; *El criat de*

dos amos, de Goldoni o qualsevol de les obres de Dürrenmatt (*La visita de la vella dama*, *El matrimoni del Sr. Mississipi*, *plet per l'ombra d'un ruc*)...

PALESTRA va gaudir sempre d'una "popular impopularitat", d'intel.lectualisme primer, de burgesia després, però no deixà mai d'anar a cercar el públic en els llocs que considerava més idonis per a una convocatòria popular (recinte de la Salut, plaça del Vallès, Casa Duran) com intentà en solitari la primera descentralització local amb la seva campanya de *Festivals Artistics a les barriades* (Els Merinals, Can Oriach, Romànica, Campoamor, Can Puigjaner..) l'estiu del 1967 i els *Festivals d'Art Dramàtic* pel Vallès (Sant Llorenç Savall, Palau, Sentmenat, Ripollet,...)

I no diré que vagi morir aquell diumenge de novembre del 1976 en què amb *Viure com porcs*,



"Plet per l'ombra d'un ruc" de F. Dürrenmatt (Novbre.1971)

de John Arden, la seva activitat s'esllanguí calladament en el silenci més obscur, perquè sé que, com deia Silvia en "Los intereses creados": ... *"un hilo sutil pone alas en nuestro corazón y nos dice que no todo es farsa en la farsa, que hay algo divino en nuestra vida que es verdad y es eterno y no puede acabar cuando la farsa acaba"*.

Salvador Fité



A MIQUEL VIADÉ EN LA SEVA MORT

Que és dur tenir d'escriure això! Jo que escrivia les meves obres, i el personatge eres tu!

Havíem dit a voltes que fóra dolorós viure mil anys, perquè hauríem d'anar veient com s'ens enduien aquells que hem estimat.

Però, Senyor! Per què ho tenim de veure avui? Déu meu, no ens has donat un curs a tots? Per què trencar-lo doncs tan aviat? Tot just a mig camí, i amb tant que hi ha per viure encara!

Mil anys no els viu ningú. Però els viu el dolor.

D'aquell Teatre nostre, "Ponç Pilat" va ser una obra de tots. Però va succeir que quants hi interveníem, els amics, el públic, els diaris i tothom, et deien Ponç Pilat com si només fos el teu nom.

És d'una immensa entrega, d'un art molt pur, quan un actor i un personatge s'identifiquen de tal forma, com en tu en qui tots imaginàvem l'home històric amb la semblança i amb la imatge que li donaves tu.

I avui, aquesta agrupació d'amics que érem els teus companys de la més tendra juvenesa, que fèiem tots plegats un món de creació, ple-tòric d'esperit, de inquietuds, de lluites i de premis, ens adonem que tu te n'has anat, sense passar els mil anys que ens feien tanta por.

Per què, Déu meu? Per què és així?

Qui sap si només és per demostrar-nos que estàvem poseint tot quant en la vida és de debò. L'afecte, l'amistat, l'art, la bondat, la intel.ligència. Les dots que ens reunien i que mai res, ni avui la mort, no ha destruït. Es queda tot entre nosaltres per companyia i per consol.

Francesca Forrellad

Es una gentilesa de

MONISTROL
CINE FOTO

Fotografia
Cinema

Passeig de la Plaça Major, 4